

Regnestykke er foretaget, skal Regeringen, Administrationen afsende en halv Million omkring til de forskellige Foreninger. Der er i Forslaget ikke etableret nogen som helst Kontrol, ingen Revision, der er end ikke Tale om saa meget som en Centralforening, hvis Bestyrelse over for Regeringen dog kunde give *nogen* Garanti for de Foreninger, der melde sig, og de Beretninger, der komme fra disse Foreninger, overhovedet for Anvendelsen af denne halve Million. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne henviste i sin Tale til, at et saadant stort Bidrag til nogle Foreninger var jo ikke noget nyt, idet der aarlig ydes 1,100,000 Kr. til Sygekasserne, men naar de ærede Forslagsstillere ville sammenligne deres her foreliggende Lovforslag med Loven om Tilskud til Sygekasserne, der i sine ca. 30 Paragraffer giver Kauteler, Regler og Forskrifter og bestemmer det hele Vilkaar, hvorunder Sygekasser kunne faa Andel i Statstilskuddet, bestemmer, hvorledes dette skal beregnes og det hele skal administreres — eller naar de Herrer Forslagsstillere ville sammenligne deres Forslag med de Regler, der gives for Administrationen af Statshjælp til Kommunernes Understøttelse af gamle, altsaa ved Alderdomsloven —, saa ville de sikkert ikke kunne være blinde for den himmelvide Forskel, der er. De ville ikke kunne undgaa at se, at der her er Regler og faste Bestemmelser, betryggende Forskrifter, medens deres Forslag i Virkeligheden kun har den ene Regel, og slet ingen anden end den, at Indenrigsministeren er bemyndiget til fra Finansministerens Kasse at tage $\frac{1}{2}$ Million aarlig og sende dem omkring til de Foreninger, der ønske en Part af Pengene. Dette Forslag har jo foreligget nu i en Aarrække, det er vist 8 Aar eller saa siden det første Gang forelaa, og saa vidt jeg erindrer, og som det ogsaa er udtalt i Dag, har det siden været præsenteret hvert Aar og har været til Forhandling her ved Juletid. De Herrer Forslagsstillere have saaledes haft meget lang Tid til at overveje, gennemgranske og udforme deres Forslag. Man kunde derfor have tænkt sig Forslagsstillerne sige: Mod selve Princippet i vort Forslag kunne vi vente Modstand her i dette Ting, men vi ville præsentere disse vore Modstandere et Forslag, som i teknisk Henseende er uangribeligt; et Forslag, hvorom de skulle erkende, at gik man ind paa Princippet, Statstilskud til Fagforeninger, da havde man her den afstukne Vej — da havde man i dette

Forslag den Vej og Maade angivet, hvorpaa Sagen kunde gennemføres. Jeg mener nu, at de Herrer Forslagsstillere have taget sig Sagen alt for let. Spørgsmaalet om Forsorg for arbejdsløse er endnu intet Sted i Verden videre end, at man befinder sig paa Overvejelsernes og paa ganske enkelte famlende Forsøgs Stade, og Meningerne om Sagens mulige Ordning ville sikkert endnu i meget lang Tid stille sig meget afvigende. De Herrer Forslagsstillere have gjort sig Sagen let ved at sige: Det hele kan ordnes paa den Maade, at Staten aarlig giver en Sum Penge til de Foreninger, der melde sig, dobbelt saa meget, som Foreningerne selv angive at have faaet i Medlemsbidrag, og saa dele disse Foreninger Pengene ud. Det er at tage sig Sagen let; men ogsaa ved at give selve denne Ordning Udtryk i Lovsform, — ved at klare den hele Sag med to smaa Paragraffer — den tredje er jo kun en Revisionsparagraf — have de ærede Forslagsstillere gjort sig Sagen meget let. Jeg skal dog indrømme, at det er naturligt og paa sin Plads, at Lovforslaget ender med en Bestemmelse om, at Loven skal underkastes Revision i Løbet af meget kort Tid; det vilde den sikkert trænge til.

Jeg ønsker nu at se lidt paa disse to Paragraffer, hvorigennem Forslagsstillerne ville ordne hele denne store, betydningsfulde, men yderst vanskelige og hidtil Verden over fuldstændig uløste Sag. Lovforslaget siger altsaa, at Indenrigsministeren bemyndiges til hvert Aar at hente af Statskassen en halv Million, som han uddeler til en Række Foreninger Landet over. Og hvad er det saa for Foreninger, der skulle have disse Penge? Læser man Titlen: „Forslag til Lov om Bidrag af Statskassen til Understøttelseskasser for arbejdsløse“, leder dette Navn: „Understøttelseskasser for arbejdsløse“ nærmest Tanken hen paa Foreninger af samme Art som f. Eks. Understøttelsesforeningerne i Kjøbenhavn og lignende rundt omkring i Byerne, Foreningerne til Skolebørns Beklædning, til Værn for enlig stillede Kvinder og en Række lignende Foreninger, hvis Medlemmer væsentlig ere Folk af andre Samfundsklasser, Folk, der indtræde i disse Foreninger og give deres Bidrag, for at Foreningen kan blive i Stand til at virke efter sit Formaal. Man kunde nu tænke sig, at der ved dette Navn i Forslagets Titel havde foresvævet Forslagsstillerne en Tanke om lignende Foreninger, at Statskassens Bidrag skulde ydes til Understøttelseskasser, Foreninger,